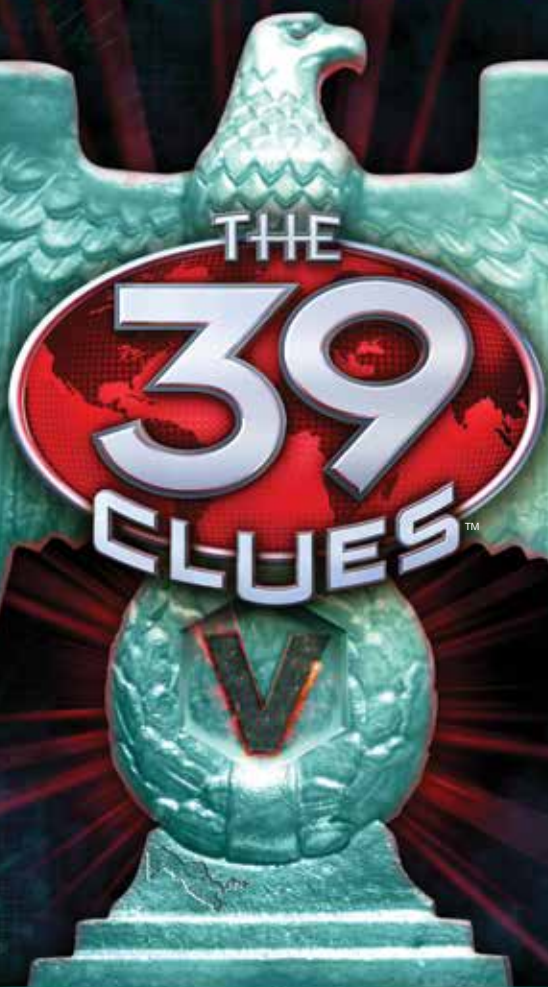


CAHILLS vs. VESPER
ΒΙΒΛΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ
ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΛΥΤΡΑ



JUDE WATSON



ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΓΚΥΡΑ

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ, ΠΑΙΞΤΕ ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ, ΚΕΡΔΙΣΤΕ ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ζήσε την Περιπέτεια!!!

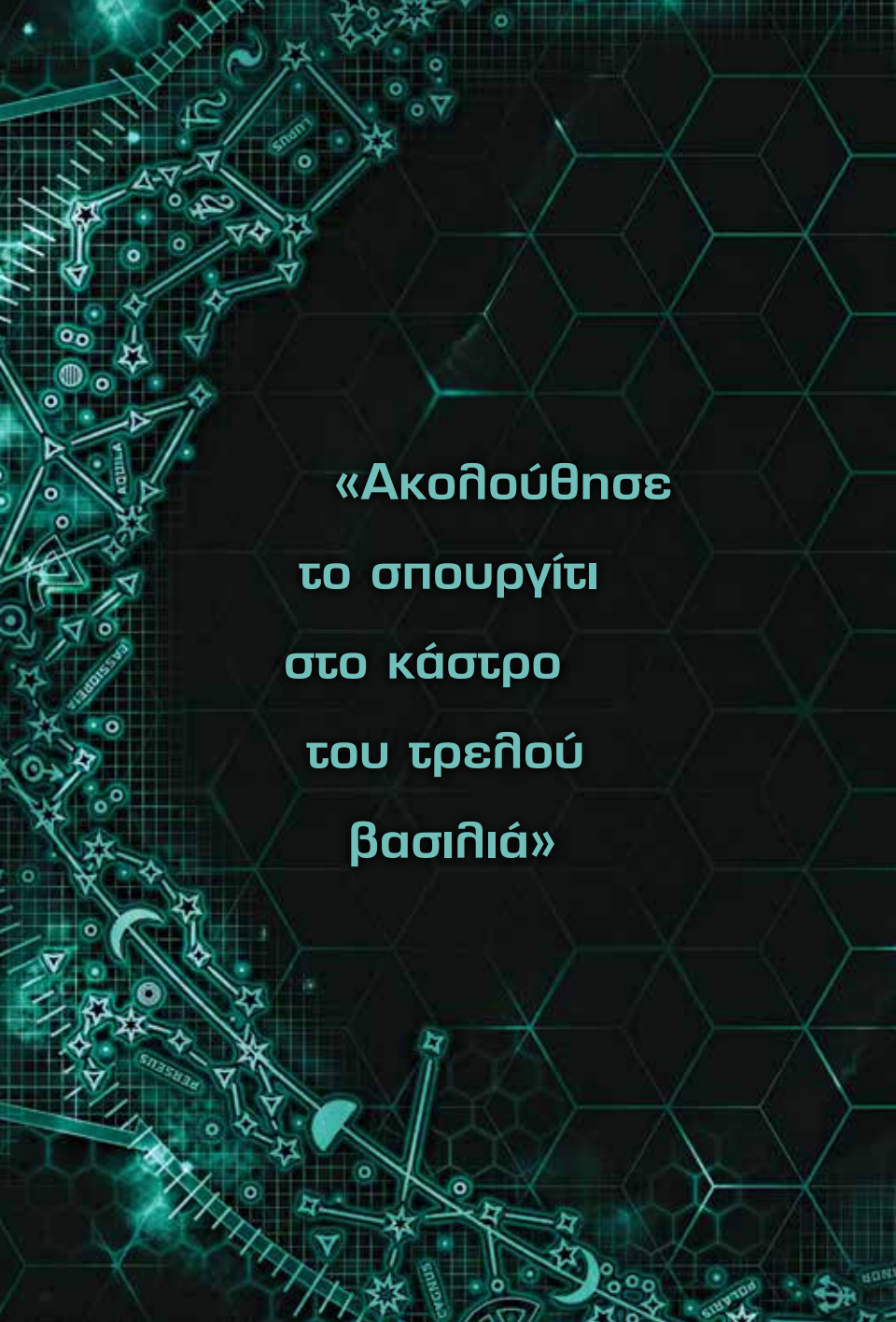


www.the39clues.gr



εκδόσεις
ΑΓΚΥΡΑ
www.e-agyra.gr
www.agyraland.gr





«Ακολούθησε
το σπουργίτι
στο κάστρο
του τρελού
βασιλιά»

CAHILLS vs. VESPER

ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΛΥΤΡΑ



JUDE WATSON

Μετάφραση: Μαρία Αγγελίδου



εκδόσεις
ΑΓΚΥΡΑ

Για τον Άλμπερτ Μπλάντελ,
που αγαπούσε τις λέξεις
και μεγάλωσε έναν συγγραφέα.
Τζ.Γ.



Copyright © 2011 by Scholastic Inc.

All rights reserved. Published by
Scholastic Inc., *Publishers since 1920.*
SCHOLASTIC, THE 39 CLUES, and associated logos
are trademarks and/or registered trademarks of Scholastic Inc.

Library of Congress Control Number: 2011930647

ISBN: 978-0-545-29840-7

Book design by SJI Associates, Inc.
bones p. 164: CG Textures • hostages p. 172: Ken Karp for Scholastic
De Virga Map p. 199: Wikimedia Commons
All other images created for Scholastic by Keirsten Geise,
Charice Silverman, and Rainne Wu.
First edition, December 2011



Επιμέλεια-Διορθώσεις: Νέστορας Χούνος

© 2014 ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΓΚΥΡΑ, Δ.Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α.Β.Ε.Ε.
για την ελληνική γλώσσα

Α. Κατσώνη 271 & Γ. Παπανδρέου, Άγιοι Ανάργυροι, Τ.Κ. 135 62

Τηλ.: 210 2693800-4, Fax: 210 2693806

Κεντρικό κατάστημα: ΑΓΚΥΡΑ ΠΟΛΥΧΩΡΟΣ, Σόλωνος 124, Αθήνα, Τ.Κ. 106 81

Τηλ.: 210 3837667, Fax: 210 3837066

e-mail: info@e-agyra.gr • www.e-agyra.gr • www.agyraland.gr

Τίτλος πρωτοτύπου: *Cahills vs Vespers – Book Two – A King's Ransom*

ISBN: 978-960-547-189-7

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή μέρους ή όλης της έκδοσης, η μεταφορά σε οποιοδήποτε ηλεκτρονικό αποθηκευτικό σύστημα ή αναμετάδοση με οιαδήποτε μορφή ηλεκτρονικά, μηχανικά, φωτοτυπικά ή άλλα μέσα, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Ν. 2121/1993, καθώς και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν και στην Ελλάδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Φλωρεντία, Ιταλία

Ο Νταν Κέιχιλ κατάλαβε πόσοι επαγγελματίες αστυνομικοί υπάρχουν στον κόσμο, όταν έγινε κλέφτης διάσημων έργων τέχνης.

Νωρίς το πρωί, και ο σιδηροδρομικός σταθμός Σάιντα Μαρία Νοβέλα ήταν γεμάτος ανθρώπους που πήγαιναν στις δουλειές τους: στελέχη επιχειρήσεων με χαρτοφύλακες, φοιτητές με καφέδες στα χέρια, τουρίστες με βαλίτσες... και δυο παιδιά του γυμνασίου, το ένα από τα οποία έκρυβε στο σακίδιό του ένα ανεκτίμητης αξίας βιβλίο του δέκατου τρίτου αιώνα – ένα βιβλίο κλεμμένο.

Το παιδί αυτό ήταν ο ίδιος.

Ο Νταν πέρασε τους αντίχειρές του στα λουριά του σακιδίου και το τράβηξε πιο κοντά του. Ένιωσε στην πλάτη του το *Ιλ Μιλιόνε*, το πρωτότυπο χειρόγραφο του Μάρκο Πόλο – αυτό που ήταν για αιώνες χαμένο κι ο ίδιος με την αδερφή του είχαν μόλις ξαναβρεί χωμένο



κάτω από το Κολοσσαίο της Ρώμης— να ακτινοβολεί θερμότητα. Λες γι' αυτό να κυλούσε ποτάμι ο ιδρώτας από πάνω του;

Ή μήπως έφταιγε που συναντούσαν αστυνομικούς κάθε δέκα μέτρα;

«Παντού πολισία», μουρμούρισε η Έμι, η αδερφή του.

«Ελέγχουν τα διαβατήρια στις αποβάθρες», είπε ο Νταν. Παρακολούθησε με το βλέμμα έναν αστυνομικό να σταματάει δυο φοιτητές, που ήταν έτοιμοι ν' ανεβούν στο τρένο. Ήταν μεγαλύτεροι από τον Νταν και την Έμι, αλλά το κορίτσι είχε καστανά μαλλιά ως τους ώμους σαν την Έμι και το αγόρι ήταν λεπτό σαν τον Νταν.

Ο ίδιος και η αδερφή του είχαν, βέβαια, πλαστά διαβατήρια και ήταν μεταμφιεσμένοι. Δεν μπορούσε να συνηθίσει την ξανδιά περούκα της Έμι, ενώ και τα δικά του γυαλιά με τους χοντρούς φακούς ήταν απαίσια — πατομπούκαλα, που μόνο οι φύτουκλες και οι σπασίκλης φορούσαν.

«Χρειαζόμαστε έναν αντιπερισπασμό», μουρμούρισε η Έμι. «Αν ψάξουν τα διαβατήριά μας, θα το καταλάβουν πως είναι πλαστά και τότε θα 'χουμε μπλεξίματα. Πρέπει να μπούμε σ' αυτό το τρένο, που φεύγει για Ελβετία!»

«Ναι. Γιατί όταν ένας επικίνδυνος τρελός σου δίνει μια διαταγή, κόβεις τον σβέρκο σου και συμμορφώνεσαι», απάντησε ο Νταν.

Το μήνυμα είχε έρθει πριν από λίγες ώρες.

Τσως προσέξατε ότι οι αγαπημένοι σας εξακολουθούν ν' απολαμβάνουν τη φιλοξενία των Βέσπερ. Αυτό οφείλεται στην προσπάθειά σας να μας εξαπατήσετε. Οι δικοί σας θα μείνουν κοντά μας, ώσπου να φέρετε σε πέρας άλλες τέσσερις αποστολές. Η πρώτη θα είναι στη Λουκέρνη, στην Ελβετία. Προτείνω να πάτε αμέσως εκεί, αν δεν θέλετε να μειωθεί ο αριθμός των φιλοξενουμένων μας.

Βέσπερ Ένα

Ο εχθρός τους, ο Βέσπερ Ένα, ήταν καλλιτέχνης του σαρκασμού και της απειλής. Κάθε του λέξη ήταν μια μαχαιριά στην καρδιά: κρατούσε τους συγγενείς τους ομήρους· και δεν θα δίσταζε να τους σκοτώσει για να πετύχει τους σκοπούς του.

Ο Νταν σήκωσε το βλέμμα του στον πίνακα με τις αναχωρήσεις των τρένων, σαν να περίμενε να βρει εκεί όλες τις απαντήσεις. Γιατί βρισκόταν εδώ, απελπισμένος και τρομαγμένος, αντί να είναι σπίτι του, στη Μασαχουσέτη, ψάχνοντας τρόπο να την σκαπουλάρει από το διάβασμα, όπως όλοι οι κανονικοί δεκατριάχρονοι;

Όπου κι αν γύριζαν τα μάτια, στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων φιγουράριζε με τεράστια μαύρα γράμματα η είδηση: *IL CRIMINE DEL SECOLO!* Το έγκλημα του αιώνα. Είχαν κλέψει ένα αριστούργημα του Καραβάτζιο από την Γκαλερί Ουφίτσι και τώρα τους καταζητούσε η Ιντερπόλ. Πράγμα που δεν θα τον ενοχλού-



σε, αν δεν φοβόταν ότι η Ιντερπόλ μπορεί και να τον έπιανε – και τότε θα πήγαινε φυλακή για δέκα χιλιάδες χρόνια.

Κινδύνευε η ζωή κάποιων ανθρώπων. Κάποιων ανθρώπων, με τους οποίους είχαν έρθει πολύ κοντά, όπως η Ρείγκαν Χολτ, ο Τεντ Στάρλινγκ και η Νάταλι Κάμπρα. Ή ο δωδεκάχρονος Φένιξ Γουίζαρντ. Αλλά και ανθρώπων, που αγαπούσαν – όπως ο θεός τους Άλιστερ Ω και οι κηδεμόνες τους, ο Φίσκε Κέιχιλ και η Νέλι Γκομέζ. Αυτό ήταν το πιο αβάσταχτο. Ο Φίσκε είχε εξαφανιστεί ενώ βρισκόταν στην Καλιφόρνια. Και τη Νέλι την είχαν απαγάγει μέσα στους δρόμους του Παρισιού.

Τα γράμματα στον πίνακα των αναχωρήσεων δόλωσαν και ο Νταν ταλαντεύτηκε κουρασμένος. Άκουσε μια μηχανή του εσπρέσο να σφυρίζει. Πάνω από το κεφάλι του ένα μεγάφωνο ανακοίνωσε κάποια αλλαγή στα δρομολόγια, στα ιταλικά πρώτα κι ύστερα στα αγγλικά. Όλα τού φάνηκαν δαμπά και ξεθωριασμένα. «Είμαι τόσο πτώμα, που θα μπορούσα να ξαπλώσω κατάχαμα», είπε στην Έιμι. «Από πότε έχουμε να κοιμηθούμε;»

«Από προχτές;» ρώτησε η Έιμι σμίγοντας τα φρύδια της. «Καταλαβαίνω τι δες να πεις. Είναι σαν να κάναμε με το αεροπλάνο τον μισό γύρο του κόσμου. Σαν να 'χουμε πάδει τζετ λαγκ. Ας πιούμε έναν καφέ κι ας σκεφτούμε κάποιο σχέδιο».

«Τζετ λαγκ. Ναι. Αυτό είναι», συμφώνησε ο Νταν ακολουθώντας την στο Εσπρέσο Μπαρ. «Αυτό μας

φταίει κι όχι το ότι οργανώσαμε κλοπή σ' ένα από τα μεγαλύτερα μουσεία του κόσμου, ότι δεν έχουμε βάλει μπουκιά στο στόμα μας, ότι δεν έχουμε κλείσει μάτι και –ναι, το είπα αυτό; όχι, δεν το είπα– το ότι κοντέψαμε να σκοτωθούμε. Αυτά φαίνε που είμαστε κουρασμένοι, Έιμι».

«Εντάξει, αν θέλεις να μπούμε σε λεπτομέρειες», απάντησε η Έιμι, «έχεις δίκιο». Κατάφερε να χαμογελάσει στον αδερφό της κι έδωσε ένα τσαλακωμένο χαρτονόμισμα στον ταμιά, δείχνοντάς του με τα δάχτυλα ότι ήθελε δύο καφέδες.

«Αναρωτιέμαι τι άλλο θέλει να κλέψουμε για λογαριασμό του», είπε ο Νταν. «Δεν νομίζω ότι έχω εξαντλήσει όλη μου τη δεξιότητα στις κλοπές μουσείων».

«Αν μπορούσαμε να προβλέψουμε τις κινήσεις τους... αν μπορούσαμε να προηγηθούμε έστω κι ένα βήμα...», μουρμούρισε η Έιμι. Πήρε τα ρέστα από τον ταμιά και έδωσε τον ένα εσπρέσο στον Νταν.

Ο αδερφός της ρούφηξε μια γουλιά – και το πρόσωπό του έγινε κατακόκκινο. Άρχισε να βήχει και να τινάζεται ολόκληρος. Οι περαστικοί κοντοστέκονταν και τον κοίταζαν. Η Έιμι είδε έναν αστυνομικό να γυρίζει προς το μέρος τους, ψάχνοντας την αιτία της αναστάτωσης.

Πήρε το άδειο φλιτζάνι από τα χέρια του αδερφού της, το άφησε ξανά στον πάγκο και τράβηξε τον Νταν να χωθούν μέσα στο πλήθος.

«Αντιπερισπασμό είπα ότι χρειαζόμαστε», του σφύριξε. «Όχι πανδαμόνιο».

«Δεν το ήθελα», βόγκησε πνιχτά ο Νταν. «Θεούλη μου! Τι ήταν αυτό το φαρμάκι, που μόλις κατάπια;»

«Ιταλικός καφές», απάντησε η Έιμι. «Κοίτα, το τρένο για Λουκέρνη φεύγει σ' ένα τέταρτο. Πρέπει να το ρισκάρουμε».

Ο Νταν έψαξε με το βλέμμα το πλήθος. «Ξέρεις τι μας χρειάζεται; Μια... τούμπα!»

«Μια τι;»

Ο Νταν τής έδειξε με το σαγόνι του. Στα δεξιά τους, μια χάλκινη τούμπα έμοιαζε να κολυμπάει μέσα στον κόσμο. Ο Νταν την ακολούθησε με την Έιμι πίσω του. Ξαφνικά, την έχασαν από τα μάτια τους. Ο Νταν και η Έιμι παραμέρισαν να περάσει μια οικογένεια που έτρεχε να προλάβει το τρένο της και βρέθηκαν μπροστά σε μια λεπτή κοπέλα, που καδισμένη πάνω στη βαλίτσα της κρατούσε την τούμπα στην αγκαλιά της κι έκλαιγε. Ένα μεγάλο αυτοκόλλητο σ' ένα μικρό μπαουλάκι δίπλα της έγραφε *ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΤΟΥΡΝΕ ΤΩΝ ΓΟΥΛΑ-MINGKTON ΟΥΑΟΥΖΑΜΠΕΛΣ*.

«Ο αντιπερισπασμός μας!» δήλωσε όλο καμάρι ο Νταν.

Πλησίασαν, χωρίς να έχουν ιδέα τι θα έκαναν ή τι θα έλεγαν, ξέροντας όμως πως αυτή ήταν η τέλεια ευκαιρία για... κάτι.

«Θέλεις βοήθεια;» ρώτησε ο Νταν την κοπέλα. «Ξέρω από τούμπες...», πρόσθεσε.

Σήκωσε το κεφάλι και τον κοίταξε ξαφνιασμένη. Τα μάτια της είχαν ξεστό, καστανό χρώμα, πίσω από τα λεπτά συρμάτινα γυαλιά της. Του χαμογέλασε. «Ευ-

χαριστώ, αλλά δεν χρειάζεται. Είμαι εντάξει». Ο Νταν διέκρινε ανεπαίσθητη την προφορά του Νότου. Ξαφνικά, τα μάτια της κοπέλας γέμισαν δάκρυα. «Όχι, δεν είμαι καθόλου εντάξει! Η αλήθεια είναι πως έχασα το τρένο κι έχω κι αυτή την τούμπα να κουβαλήσω κι όλα τα κοστούμια μας! Για όλα φταίει η Χέδερ. Που δεν μπορούσε να κρατηθεί κι ήθελε σώνει και καλά να φάει ένα ακόμα ιταλικό τζελάτο πριν ανεβούμε στο τρένο. Μου είπε να περιμένω εδώ και να προσέχω την τούμπα της δυο λεπτάκια, ώσπου να γυρίσει. Και τώρα... να 'μαι. Αν δεν φτάσω εγκαίρως στη Ζυρίχη, πάω χαμένη!»

«Μα κι εμείς στην Ελβετία πάμε!» είπε ο Νταν.

«Αλήθεια;» Η κοπέλα σκούπισε τα δάκρυά της. «Θα χάσω το κονσέρτο. Τη βαλίτσα μου την έχει η κυρία Μούτσνικ κι ο φορτιστής μου είναι στην τσάντα μου. Δεν μπορώ ούτε να τους πάρω τηλέφωνο. Και δεν μ-μ-μιλάω κ-κ-καθόλου ιταλικά!» φώναξε με την απελπισία να σκοτενιάζει τα μάτια της, σαν να 'ταν αυτό το χειρότερο απ' όλα όσα της είχαν συμβεί.

«Πάρ' τους από το δικό μου τηλέφωνο», της είπε η Έιμι. «Μπορείς να έρθεις μαζί μας, στη Λουκέρνη. Κι από 'κεί θα είναι εύκολο να φτάσεις στη Ζυρίχη. Θα ταξιδέψουμε μαζί».

«Αλήθεια; Αχ, τι καλά! Η Ευρώπη, πώς να το πω; με φοβίζει λίγο, για να πω την αλήθεια», ομολόγησε το κορίτσι σκύβοντας ελαφρά προς το μέρος τους. «Δεν έχω ξανάρθει, ούτε άλλα ταξίδια έχω κάνει στη ζωή μου». Αδέξια σηκώθηκε και τους άπλωσε το χέρι.

«Βανέσα Μάλורי, από το Γουίλμινγκτον της Νότιας Καρολίνας».

«Μαρκ Φάρλι», είπε ο Νταν καταφέροντας να θυμηθεί τελευταία στιγμή το όνομα στο πλαστό του διαβατήριο. «Από 'δώ η αδερφή μου, η...» Και το μυαλό του άδειασε.

«Καρολάιν», τον βοήθησε η Έιμι. «Αλλά μπορείς να με φωνάζεις Κάρι! Είμαστε από το Μέιν», αυτοσχεδίασε.

«Πόσο χαίρομαι που έπεσα πάνω σας», είπε η Βανέσα και σήκωσε τη μια από τις τσάντες της.

Προχώρησαν όλοι μαζί στην αποβάδρα προς το τρένο τους και μπήκαν στην ουρά πίσω από μια κυρία που έδειχνε πλούσια, με ένα μεγάλο μπασούλο και κάμπουσες βαλίτσες. Φορούσε γούνινο παλτό και σκούφο, κι ως μην έκανε και τόσο κρύο. Στον αστυνομικό που στεκόταν στην πόρτα του βαγονιού, μίλησε απότομα – στα ιταλικά. Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους του.

Με τα πολλά, η ουρά άρχισε να κινείται. Η Έιμι έσυρε το μπασούλο των Ουάουζαμπελ και ο Νταν πήρε στα χέρια του την τούμπα.

«Για κονσέρτο πάτε;» τους ρώτησε χαμογελώντας ο αστυνομικός.

Η Βανέσα έγνεψε καταφατικά. «Κάνουμε τουρνέ στην Ευρώπη», πρόσθεσε με περηφάνια.

«Και τι θα πει Ουάουζαμπελ;» ρώτησε ο αστυνομικός.

«Φοβερή τραγουδίστρια», είπε η Έιμι δίνοντάς του το διαβατήριό της.

Ο Νταν περίμενε, όση ώρα ο αστυνομικός κοίταζε το διαβατήριο της Έιμι και το σύγκρινε με το πρόσωπο της αδερφής του. Αμέσως μετά, έλεγξε το διαβατήριο του Νταν.

Το κράτησε μερικά δευτερόλεπτα, που στο παιδί φάνηκαν ατελείωτα. Όταν το επέστρεψε, έδειξε το μπουλού. «Αυτό πρέπει να πάει στη σκευοφόρο. Θα το παραλάβετε στη Ζυρίχη. Περάστε».

Μόνο ο Νταν άκουσε τον αναστεναγμό της ανακούφισης που ξέφυγε από τα χείλη της Έιμι, καθώς έμπαιναν στο τρένο. Βρήκαν τις θέσεις τους και βόλεψαν την τούμπα στο διχτάκι για τις χειραποσκευές, πάνω από τα κεφάλια τους.

Ο Νταν κοίταξε έξω από το παράθυρο. Ένας άντρας με καμπαρντίνα μιλούσε στον ευγενικό αστυνομικό. Είχε μύτη γαμψή σαν αρπακτικό πουλί και τα μαύρα μαλλιά του πετούσαν, σαν να 'χε σταθεί μπροστά σε έλικα αεροπλάνου για να τα στεγνώσει.

Ο Νταν κοίταξε πιο πέρα, την αποβάθρα, αλλά το βλέμμα του γύρισε, καρφώθηκε ξανά στον άντρα με την καμπαρντίνα. Για κάποιον λόγο, είχε τραβήξει την προσοχή του, αλλά δεν ήξερε γιατί. Μήπως επειδή δεν έδειχνε στον αστυνομικό ούτε διαβατήριο ούτε εισιτήριο ούτε τίποτα; Μήπως επειδή είχε γείρει απλώς προς το μέρος του και του μιλούσε; Και ταυτόχρονα σάρωνε με τα μάτια του όλο τον σταθμό;

Είναι ντετέκτιβ, σκέφτηκε ο Νταν. Την ίδια στιγμή, ο αστυνομικός έδειξε στον άγνωστο με τη γαμψή μύτη το τρένο για τη Λουκέρνη.



ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Ο άντρας περπάτησε στην αποβάδρα δίπλα στο τρένο, ψάχνοντας με το βλέμμα τα παράθυρα. Ο Νταν διάστηκε να τραβηχτεί.

Σκούντησε την Έιμι και της έκανε νόημα.

«Να δανειστώ το τηλέφωνό σου, Κάρι;» ρώτησε η Βανέσα την Έιμι. «Πρέπει να τηλεφωνήσω στην κυρία Μούτσνικ».

Η Βανέσα έγειρε μπροστά να πάρει το τηλέφωνο και η Έιμι κόλλησε στην πλάτη του καθίσματός της. Κρυμμένη πίσω από τη Βανέσα, κατάφερε να δει τον άντρα, που πέρασε έξω από το παράθυρό τους κοιτάζοντας μέσα.

Το τρένο ξεκίνησε μ' ένα τράνταγμα. Ξαναείδαν το πρόσωπό του για μια στιγμή, καθώς τον προσπέρασαν. Ξαφνικά, ο άντρας άρχισε να τρέχει δίπλα στο τρένο, σαν να 'θελε να προλάβει και να μπει σε κάποιο από τα βαγόνια. Τους είχε δει; Το τρένο άνοιξε ταχύτητα κι ο άντρας με την καμπαρντίνα έμεινε στην αποβάδρα. Ο Νταν και η Έιμι κοιτάχτηκαν. Θα μπορούσε να είναι απλώς κάποιος αργοπορημένος επιβάτης, που έχασε

το τρένο. Αλλά για κάποιον ανεξήγητο λόγο, ο Νταν δεν το πίστευε αυτό.

«Είμαι μια χαρά», είπε η Βανέσα. «Οι Φάρλι είναι σπουδαία παιδιά – από το Μείν είναι, από την ωραιότερη πολιτεία, δηλαδή. Εγώ την έχω την τούμπα της Χέδερ. Και τα κοστούμια τα έχω... Πήρα ένα σάντουιτς... όχι, δεν χρειάζεται να έρθετε να με πάρετε από τον σταθμό... καλά, τέλος πάντων. Όχι! Μην τηλεφωνήσετε στους γονείς μου! Είμαι μια χαρά, σας λέω...»

Κι ενώ άφηναν πίσω τους την πόλη της Φλωρεντίας, ο Νταν χαλάρωσε. Στη διάρκεια του Κυνηγιού των 39 στοιχείων η Έμι κι αυτός είχαν μάθει να ξεκουράζονται, όποτε τους δινόταν η ευκαιρία. Το σιγανό κούνημα του τρένου τού θύμιζε την αιώρα στον κήπο της γιαγιάς του, ένα απόγευμα του Σεπτέμβρη, τότε που δεν είχε ακόμα κανέναν να τον κυνηγάει... κανέναν να κρατάει ομήρους τους συγγενείς και τους αγαπημένους του... κανέναν να απειλεί τη ζωή τους. Άφησε την ένταση να φύγει από μέσα του κι ένιωσε πως επιτέλους, μπορούσε να κλείσει τα μάτια του και να κοιμηθεί.



Το χέρι ξεφύτρωσε από το πουθενά μπροστά του. Ο Νταν παραλίγο να το κλοτσήσει μ' όλη του τη δύναμη, αλλά ευτυχώς δεν το έκανε. Μπορεί να τον πετούσαν έξω από το τρένο, αν έσπαζε το γόνατο του ελεγκτή. Μπορεί στην Ιταλία να είχανε αυτή τη συνήθεια.

Ο τύπος είπε κάτι στα ιταλικά. Μετά στα αγγλικά. Και με τ' αγγλικά κατάφερε να μπει μέσα στο δολω-

μένο από τον ύπνο μυαλό του Νταν. «Εισιτήριο και διαβατήριο. Φτάσαμε στα σύνορα».

«Ω, συγγνώμη». Ο Νταν έδωσε στον ελεγκτή το εισιτήριό του.

«Γκράτσια».

«Δε νάδα», απάντησε ο Νταν.

«Αυτό ήταν ισπανικό», του ψιθύρισε η Έιμι.

«Ας ήταν ό,τι ήθελε», είπε ο Νταν. «Είμαι πολύ κουρασμένος, δεν δουλεύει το μυαλό μου».

«Παιδιά, κοιμόσασταν σ' όλο τον δρόμο. Μόλις περάσαμε το Μιλάνο», είπε η Βανέσα.

«Φταίει το τζετ λαγκ», είπε η Έιμι. Την ίδια στιγμή, χτύπησε το τηλέφωνό της. Ο Νταν αναγνώριζε πια τον ήχο. Ήταν το ειδικό τηλέφωνο, που τους είχε στείλει ο Βέσπερ Ένα. Αυτό που χρησιμοποιούσε για να τους στέλνει τα μηνύματά του. Το ασφαλές Smartphone της DeOssie, που προοριζόταν μόνο για στρατιωτικούς και για πράκτορες. Ο Βέσπερ Ένα το είχε ρυθμίσει έτσι που να μην μπορούν να του απαντήσουν. Το ήθελε μόνο για να τους δίνει τις εντολές του.

Εκείνος ερχόταν σε επαφή μαζί τους, όποτε ήθελε, ενώ οι ίδιοι δεν μπορούσαν. Ο τύπος δεν ήταν εντάξει.

Η Βανέσα σηκώθηκε.

«Παιδιά, πάω να πάρω κάτι να τσιμπήσω. Θέλει κανείς τίποτα;»

«Ό,τι βρεις, αρκεί να κριτσανίζει στο στόμα», είπε ο Νταν και της έδωσε μερικά ευρώ. «Αλλά αν βρεις αμερικάνικα τσιπς, θα είμαστε φίλοι για πάντα».

Του χαμογέλασε. «ΟΚ. Θα κάνω τα μαγικά μου».

Μόλις η Βανέσα απομακρύνθηκε, η Έιμι έβγαλε το τηλέφωνο από την τσέπη της.

Η Λουκέρνη έχει σπουδαία αγορά. Μιας και θα 'στε εκεί, δεν μου παίρνετε κι εμένα έναν παγκόσμιο χάρτη; Κατά προτίμηση τον *de Virga mappa mundi*... Και μην κάνετε τον κόπο να τον τυλίξετε για δώρο. Αλλά τον βιάζομαι. Σε τέσσερις μέρες από τώρα, νωρίς νωρίς, με την αυγούλα. Αλλιώς...

«Δεν αντέχω άλλο αυτά τα χοντροκομμένα αστεία», είπε ο Νταν με σφιγμένα δόντια. «Ούτε τα τελεσίγραφα. Μήπως ξέρεις τι θα πει *de Vriga mappa mundi*; Σαν μακαρονάδα ακούγεται...»

«*Mappa mundi* θα πει Χάρτης του Κόσμου», είπε η Έιμι. Κι έστειλε επιτόπου ένα μήνυμα στην ερευνητική τους ομάδα, στο Άτλμπορο της Μασαχουσέτης. Στη μεγάλη κι απλόχωρη σοφίτα του σπιτιού τους είχαν εγκαταστήσει κομπιούτερ, λάπτοπ, τερματικά και πομπούς. Καθώς και μερικά πρόχειρα κρεβάτια. Είχαν ακόμα και δικό τους δορυφόρο, τον *Γκίντεον*. Η Έιμι είχε ξοδέψει μια περιουσία γι' αυτό το τηλεπικοινωνιακό κέντρο – για την περίπτωση ακριβώς που θα συνέβαινε κάτι τέτοιο. Δεν ήταν ούτε τρελή ούτε παρανοϊκή. Ήταν καχύποπτη και έξυπνη.

ΜΑΣ ΕΔΩΣΑΝ ΤΟΝ ΕΠΟΜΕΝΟ ΣΤΟΧΟ: ΧΑΡΤΗΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ DE VIRGA.

Σε λιγότερο από ένα λεπτό, ήρθε η απάντηση από τον φίλο της, τον Έβαν.

ΕΝΤΑΞΕΙ. ΕΣΕΙΣ ΟΚ;

ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΟΚ απάντησε η Έιμι.

Μετά έβαλε τις λέξεις de Virga mappa mundi στη μηχανή αναζήτησης του smartphone της.

«Ο χάρτης de Virga είναι ένας μεσαιωνικός χάρτης του κόσμου, που φτιάχτηκε στη Βενετία μεταξύ 1411 και 1415», διάβασε στον Νταν. «Ανακαλύφθηκε στην Κροατία, το 1911». Η Έιμι ζάρωσε τα φρύδια της διαβάζοντας βιαστικά τις πληροφορίες. «Στη συνέχεια εξαφανίστηκε πάλι, ακριβώς πριν βγει σε δημοπρασία το 1932, στη Λουκέρνη. Ο χάρτης αποσύρθηκε από τη δημοπρασία κι από τότε δεν τον ξαναείδε ποτέ κανείς. Αυτό εξηγεί γιατί ο Βέσπερ Ένα μάς έστειλε στη Λουκέρνη. Πρέπει να πάμε γραμμή στον Οίκο Δημοπρασιών, που είχε αναλάβει την πώληση του χάρτη και να προσπαθήσουμε να αποκτήσουμε πρόσβαση στα αρχεία του».

Ο Νταν ζάρωσε το μέτωπό του. «Μα πώς είναι δυνατόν να βρούμε έναν χάρτη που εξαφανίστηκε πριν από ογδόντα χρόνια; Δεν γίνεται!»

«Ακόμα να μπεις στο νόημα;» ρώτησε η Έιμι. «Περιμένει από μας να κατορθώσουμε το αδύνατο».

Ο Νταν την κοίταξε φοβισμένος. «Και μάλιστα γρήγορα».

Το τρένο έκοψε ταχύτητα και σταμάτησε. Ο Νταν κόλλησε το πρόσωπό του στο τζάμι. «Τι γίνεται;»

«Μην ανησυχείς», του απάντησε η Έιμι. «Μερικές φορές αλλάζουν προσωπικό, όταν περνάει το τρένο τα σύνορα».

Ο Νταν είδε πράγματι μια ομάδα μηχανοδηγών και εισπρακτόρων να βγαίνει από ένα μικρό κτίριο και να κατευθύνεται προς τα βαγόνια. Ησύχασε και βολεύτηκε στο κάδισμά του.

Αλλά την ίδια στιγμή τινάχτηκε ξανά, σαν να τον είχε χτυπήσει ηλεκτρικό ρεύμα. Πίσω από την ομάδα των υπαλλήλων ακολουδούσε ένας άντρας με καμπαρντίνα. Ένας άντρας με πεταχτά μαλλιά και κοφτερό βλέμμα...

«Αυτός είναι», είπε στην Έιμι. «Μας πρόλαβε. Θα μπει στο τρένο!»

«Στοίχημα ότι είναι της Ιντερπόλ», είπε η Έιμι δαγκώνοντας το χείλι της. «Μέχρι τώρα ξεγλιστρήσαμε, αλλά δεν ξέρω αν θα μπορέσουμε να ξεγελάσουμε και τη διεθνή αστυνομία».

«Πού είναι η Βανέσα;» αναρωτήθηκε ο Νταν. «Είναι η κάλυψή μας. Δεν περίμενα πως θα ξεστόμιζα ποτέ τέτοιο πράγμα, αλλά τα τσιπς μπορούν να περιμένουν!»

Τότε ακριβώς άνοιξε η πόρτα στο βάθος του βαγονιού. Και μπήκε ο άντρας με την καμπαρντίνα. Περπατούσε πίσω από έναν ελεγκτή του τρένου, που ζήτησε ευγενικά από ένα ζευγάρι τα διαβατήριά του. Ο Νταν έστριψε το κεφάλι και είδε τη Βανέσα να έρχεται προς

το μέρος τους, με τα χέρια της φορτωμένα σακουλάκια τσιπς και κριτσίνια. Στριμώχτηκε για να περάσει τον ελεγκτή και τον άντρα με την καμπαρντίνα. Ύστερα ανέμισε χαμογελώντας τα σακουλάκια προς το μέρος του Νταν και της Έιμι.

«Ουφ», είπε ο Νταν. «Να την. Έτοιμη να ξαναγίνουμε Ουάουζαμπελ; Εγώ θα κρατάω την τούμπα, εσύ μπορείς να κάνεις την κοιμισμένη... ίσως τον ξεγελάσουμε. Μπορείς να μιμηθείς την προφορά του Νότου;»

Η Έιμι έπιασε τον Νταν από τον καρπό. «Αυτό είναι!» είπε. «Κάτι μ' ενοχλούσε σ' αυτήν την κοπέλα. Όταν την πρωτοσυναντήσαμε, θυμάσαι πώς μας συστήθηκε;»

«Ασφαλώς. Γεια, είμαι η Βανέσα Μάλורי».

«“Η Βανέσα Μάλורי από το Γουίλμινγκτον, της Νότιας Καρολίνας”. Αλλά το Γουίλμινγκτον είναι στη Βόρεια Καρολίνα».

Ο Νταν γύρισε αργά και κοίταξε τη Βανέσα. Την είχε μπλοκάρει ένα ζευγάρι με μωρό. Ανυπομονώντας να περάσει, προσπαθούσε να τους βοηθήσει με το καροτσάκι τους. Ο Νταν πρόσεξε το θυμωμένο, νευριασμένο ύφος της καθώς έλεγε κάτι στους νεαρούς γονείς. Ξάφνου, το ωραίο της πρόσωπο είχε γίνει σκληρό.

Οι υποψίες άρχισαν να χοροπηδάνε μέσα στο κεφάλι του, σαν τραπουλόχαρτα που τα μοιράζει διαστικά κάποιος στην τσόχα. Γιατί είχε πιάσει αμέσως φιλίες μαζί τους; Γιατί είχε συμφωνήσει αμέσως να ταξιδέψει μαζί τους; Κι ενώ με την πρώτη ματιά είχε φανεί πως

αυτοί την πλησίασαν, μήπως τελικά είχε στηθεί έτσι
ώστε να τους τραβήξει να την πλησιάσουν;

Τους είχε κοροϊδέψει. Μια τούμπα!

Η Έιμι γράπωσε το σακίδιό της. «Έλα. Πρέπει να
κατεβούμε από το τρένο».



THE 39 CLUES™

CAHILLS VESPERS

ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΛΥΤΡΑ

Όταν επτά μέλη της οικογένειάς τους πέφτουν στα χέρια μιας επικίνδυνης οργάνωσης, γνωστής με το όνομα Βέσπερ, ο δεκατριάχρονος Νταν Κέιχιλ και η μεγάλη αδερφή του Ήμι ορκίζονται ότι δεν θα σταματήσουν πριν ελευθερώσουν τους ομήρους. Μα οι απαγωγείς ζητούν, ως λύτρα, το Αδύνατον και το Ακατόρθωτο! Η Ήμι και ο Νταν έχουν περιθώριο λίγων μόλις ημερών για να εντοπίσουν και να κλέψουν έναν αρχαίο χάρτη. Μόνο που ο χάρτης αυτός έχει γίνει άφαντος πριν από μισόν αιώνα και παραπάνω.

Τα δυο αδέρφια ρίχνονται σε μια απειλησιμένη κούρσα αναζήτησης, συναντώντας στον δρόμο τους πρώην Ναζί, κατασκόπους, έναν τρελό βασιλιά και μερικά από τα πιο βρόμικα μυστικά της Ιστορίας. Είναι ένας αγώνας δρόμου, ένας αγώνας ζωής και θανάτου... όπου το παραμικρό λαθεμένο βήμα μπορεί να σημαίνει το τέλος κάποιου από τους ομήρους.

ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΣΟΥ: ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΜΠΟΔΙΣΕΙΣ ΤΟΥΣ ΒΕΣΠΕΡ!

Η Ήμι και ο Νταν δεν μπορούν
να τα καταφέρουν μόνοι τους...
χρειάζονται επειγόντως τη βοήθειά σου.

www.the39clues.gr

ΚΩΔ.: 22823
ISBN: 978-960-547-189-7



εκδόσεις
ΑΓΚΥΡΑ

www.e-agyra.gr
www.agyraland.gr